

Ešte na jednu rodinu zvykla často spomínať, na Brečkovcov, ktorí prišli do Miškolca zároveň s jej rodičmi. Ujko mal ohromne ši-

kovné ruky, po večeroch alebo aj cez deň, keď bol po nočnej, vyrezával z dreva, krásne veci to boli, povie mama ešte aj teraz s obdivom v hlase: figúrky oviec, psov alebo aj pastierov, vystružlikal celý salaš s košiarom, so všetkým, čo k nemu patrí, figúrky boli ako živé. Na Vianoce mávali Brečkovci v izbe rozložený betlehem, každý rok k nemu pribudla jedna figúrka, na ten betlehem sa chodievali pozeráť deti z celého domu, bol krásny, už ani nemali kam dávať figúrky, celú izbu mali nimi zapratanú, pýtala som si od ujka jednu, chcela som, aby sme aj my mali doma aspoň niečo z betlehema, ale nedal mi, povedal, že tie ich patria k sebe, a keď som prosila, či by mi nevystružlikal bábiku, vyhováral sa, že práve nemá také drevo, plakala som, že moja handrová bába sa mi rozpadáva, raz mi aj sľúbil, po maminej smrti, ale potom si rozmyslel alebo zabudol, vtedy mi to už aj tak bolo jedno, dodáva, čoskoro som odišla z Miškolca.